

джа пакъ настоя, като почна да приказва по-високо. Подиръ малко тѣ започнаха да се прѣпираатъ толкова високо, че всичкитѣ търговци излѣзоха отъ магазинитѣ си и дойдоха да видятъ каква е тая караница. Когато Али Ходжа имъ разправи работата, нѣколцина отъ тѣхъ запитаха търговеца, какво има да каже на срѣща.

Търговецътъ призна, че е пазилъ дѣлвата на Али Ходжа въ своя магазинъ; но той отказа да е баралъ въ нея, и се закълна, че не е знаелъ да е имало въ нея маслинки, освѣнъ по казването на Али Ходжа. Той ги повика всички за свидѣтели на срама и обидата, която Али Ходжа е дошълъ да му направи чакъ вжщи.

„Ти самъ си навличашъ срамъ отгорѣ си, рече Али Ходжа, като улови търговеца за ржката; но понеже ти така злѣ злоупотрѣбвашъ съ това, азъ те повиквамъ прѣдъ Божия законъ: ще видя да ли ще имашъ лице да твърдишъ сжщето нѣщо и прѣдъ кадията“.

При това прѣдложение, на което всѣки добъръ муслюманинъ трѣбва да бжде съгласенъ, ако не иска да го смѣтатъ за роптателъ противъ вѣрата, търговецътъ не можѣ да се възпротиви. „Добрѣ, рече той, туй искамъ и азъ: ще видимъ кой има право, ти или азъ“.

Али Ходжа извади търговеца прѣдъ кадията и го обвини, че му е открадналъ единъ залогъ отъ хиляда жълтици, като изложи работата така, както прѣди малко видѣхме. Кадията го запита дали има свидѣтели. Той отговори, че такава прѣдпазливостъ не е ималъ, защото е вѣрвалъ, че тоя, комуто той повѣрѣва своя залогъ, е неговъ приятелъ, и че до тогава той го е знаелъ за честенъ човѣкъ.

Търговецътъ не каза нищо друго за своя защита, освѣнъ онова, което бѣше вече казалъ на Али Ходжа въ присжствието на своитѣ съсѣди; и той завърши, като казваше, че е готовъ да потвърди съ клѣтва, не само, че е лъжа това, че той е зелъ хилядата жълтици, както го об-

винявахъ, но даже, че той нищо незнае отъ тая работа. Кадията поиска отъ него клѣтва; слѣдъ това го изпрати оправданъ.

Али Ходжа, сломенъ безмѣрно отъ загубата, която прѣтърпеваше, протестира присждата. Той написа една молба, въ която изложи на дълго и широко своята работа и я даде да я прѣдадатъ на халифъ Харунъ-ал-Рашида, който заповѣда да го повикатъ на другия день.

Още сжщата вечеръ, халифътъ, заедно съ великия везиръ Джафаръ, и двамата прѣоблѣчени, излѣзе да се разходи низъ града.

Минавайки изъ една затѣнтена улица, халифътъ чу шумъ; той позачести стжпкитѣ си и дойде до една порта, прѣзъ която се влизаше въ единъ дворъ, кждѣто десетина дѣца играеха на мѣсечина.

Любопитенъ да узнае на каква игра играѣха дѣцата, халифътъ сѣдна на една плоча-сѣдало, която се намираше отстрана на портата, и чу, че едно отъ дѣцата казваше на другитѣ: „Да играемъ на кадия. Азъ съмъ кадията: доведете ми Али Аоджа и търговеца, който му е открадналъ хиляда жълтици“.

При тия думи на дѣтето, халифътъ си спомни за просбата, която му бѣ прѣдставена сжщия день и която той бѣше челъ, а това го накара да удвои своето внимание, за да види какъвъ ще бжде края на сждбата.

Понеже случката съ Али Ходжа и търговеца бѣше скорошна и бѣше се разчуло за нея въ цѣлия Багдатель, дори и между дѣцата, другитѣ дѣца приѣха съ радостъ прѣдложението и се съгласиха върху лицата, които всѣко едно трѣбваше да прѣдставлява. Никое не се възпротиви на дѣтето, което каза, че иска да играе „кадия“. Когато то седна и зе сериозенъ изгледъ като кадия, друго едно, като стражаринъ, му прѣдстави двѣ дѣца, отъ които едното то нарече Али Аоджа, а другото — търговеца, който му бѣше зелъ паритѣ.

Тогава присторениятъ кадия зе дума